

Phần 4

Chương 16

Bình Yên Bên Trong Âm Áp

“**N**hóc con hư hỏng!” Người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, liền nói, “Thu thập hành lý xong cho ba, ngày mai ba sẽ gọi người mang con đi, không, hôm nay sẽ đưa con ra ngoài.”

“Con không muốn!!!” Bé trai phản kháng, nhưng vẫn bị vệ sĩ đưa ra ngoài. Trong không khí vẫn còn vang tiếng gào thét của cậu bé.

“Ông già! Nhớ lấy cho bản thiếu gia!!”

“Ah!! Ta không đi!! Ta không đi!!”

“Ông già! Một ngày nữa! Cho con một ngày nữa được không?”

“Cút!! Cút cho bản thiếu gia! Ông già chết tiệt! Bản thiếu gia nhớ ông rồi!!!”

“...”

Người đàn ông ngồi ở trên sofa, không khỏi bật cười, có chút dụi dụi, có chút bất đắc dĩ, còn có chút khổ sở, đứa con nghịch ngợm này ah, ba chính là sợ con không nhớ kỹ ba đấy!

Mà người được bé trai kia quan tâm đến, Mặc Hi đang luyện tập năng lượng linh hồn ở bên trong rừng rậm ít người lui tới, vẫy tay một cái, một vòng dòng điện màu tím từ trong tay đánh ra, không thấy rõ tốc độ, nháy mắt liền bắn về phía một gốc cây đại thụ.

“Oanh.”

Kịch liệt một tiếng, thân cây nổ tung, một ít mảnh vụn gỗ bắn ra bốn phía, nhưng khi đến gần Mặc Hi thì đều hóa thành bụi phấn, Mặc Hi đã không chế một vòng tĩnh điện bao quanh thân thể. Kỳ thật cho dù không bao quanh thì với cường độ thân thể của cô bây giờ cũng sẽ không bị thương, cô làm vậy chỉ vì muốn tập luyện lực không chế mà thôi.

Chỉ thấy đại thụ đã bị nổ tan. Mặc Hi cười cười, sắc mặt có chút hài lòng. Ngẩng đầu nhìn trời, lấy Mặc Hi làm trung tâm gần mười mét, bầu trời vốn quang đãng lại chậm rãi âm u, mây đen kéo đến, điện quang màu tím lóe ra, ánh mắt của Mặc Hi rét lạnh một cái, từng đạo lôi điện đánh thẳng xuống phía dưới, “Oanh oanh oanh oanh” tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên.

Chỗ Mặc Hi đứng là đất bằng nên không sợ cháy. Nhưng động tĩnh thế này cũng quá lớn, phóng ra năng lượng, mây đen cũng dần tan đi. Nhìn lại thảm trạng trên mặt đất, Mặc Hi thậm chí muốn tìm một nơi để luyện tập mới được,

bằng không với bộ dạng này, căn bản là không thể sử dụng năng lực như vừa này, động tĩnh quá lớn, khả năng sẽ bị một số người phát hiện.

Từ mấy ngày trước, Mặc Hi không có đi nhà sách rồi, bởi vì sách ở đó đều không có tác dụng lắm đối với cô, có lẽ sách dùng cho dị năng và võ giả không được tùy tiện bán, chỉ có ở nhà sách chuyên môn hoặc học viện mới có, cho nên nơi đó đối với cô không có tác dụng quá lớn, chỉ là có lúc vẫn cần đến đó một chút.

Nhìn lại mặt đất bị chính mình làm cho lộn xộn, Mặc Hi liền xoay người rời khỏi.

Về đến nhà đã thấy trên bàn đã bày sẵn thức ăn, Chu Tiểu Trúc vừa thấy Mặc Hi về đến, liền nói: “Về thật đúng lúc! Đi rửa tay ăn cơm.”

“Vâng ạ!” Mặc Hi nghe theo, chạy đến bên ngoài rửa tay. Mà sau đó, Mặc Phàm cũng vừa về tới cửa, Mặc Hi đứng lên, cười gọi: “Ba ba trở về rồi!”

Mặc Phàm nở nụ cười: “Uh, trở về rồi, đang rửa tay sao! Muốn ăn cơm a! Ba ba cũng đến rửa!” Vừa nói cũng đi tới rửa tay, đột nhiên hất tay lên, liền đem nước vẩy lên mặt Mặc Hi.

Mặc Hi sững sờ, sau đó cũng thôi nước về phía Mặc Phàm. “Khanh khách!” cười đứng dậy. Vừa cười một tiếng, Mặc Phàm liền hất tay, đem nước vung vào miệng đang cười của cô.

“Phi phi! Phi!” Mặc Hi phun ra đầu lưỡi, ngồi xổm xuống, trực tiếp lấy nước đổ về phía Mặc Phàm.

“Ah! Mặc Mặc quá độc ác a! Hắc hắc! Xem ba ba đây!” Mặc Phàm vừa nói vừa vung nước đến.

Cuối cùng hai người như hai đứa trẻ đánh nhau, hoàn toàn quên mất phải rửa tay ăn cơm. Sau khi Chu Tiểu Trúc bước ra, thấy hai người Mặc Hi và Mặc Phàm, chính là bật cười không cách nào khác, liền nói: “Hai cha con a! Nhanh chóng dừng lại, tắm rửa sạch sẽ đến ăn cơm!”

“Ah!?! Dạ dạ!” Mặc Phàm liền dừng tay lại, đáp lời, vừa ôm Mặc Hi nói “Mặc Mặc thật lợi hại! Ba ba đều đánh không lại Mặc Mặc!”

“...” Mặc Hi cũng không cảm thấy có gì vẻ vang, chính mình liền chơi trò ngây thơ như vậy. Song, nhìn trong mắt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc dào dạt ý cười, cũng vui vẻ nở nụ cười, đứng dậy đặc ý nói: “Đó là đương nhiên! Ba ba rất kém a!”

“Ách...” Mặc Phàm ngượng ngùng, cười khan, mà Chu Tiểu Trúc trực tiếp cười lớn: “Hai cha con này a! Nhanh đến ăn cơm.” Vừa nói vừa xới cơm cho hai người.

Mặc Hi đón lấy chén cơm liền ăn hết, Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bây giờ được cô dùng năng lượng cải tạo thân thể, so với trước kia đã tốt lên rất nhiều.

Bây giờ mỗi ngày Mặc Phàm làm xong việc đều trở về nhà ăn cơm, mặc dù vẫn rất cực khổ, nhưng mà người một nhà cùng nhau ăn cơm, luôn luôn vui vẻ, dù là trà xanh cơm nhạt, kham khổ một chút, nhưng mà cảm thấy rất hạnh phúc.

Nghĩ vậy Mặc Hi liền gấp thức ăn cho Chu Tiểu Trúc, Chu Tiểu Trúc thấy thế liền nói: “Thật ngoan.” Cùng lúc gấp một miếng rau xanh đặt vào trong chén Mặc Hi.

Mà Mặc Phàm oán giận: “Thế nào mà Mặc Mặc không gấp cho ba ba.”

Mặc Hi buồn cười, lúc ăn cơm ba ba là người gấp thức ăn nhanh nhất, còn cần gấp cái gì? Nhưng mà Mặc Hi vẫn gấp vào chén Mặc Phàm một miếng rau xanh, Mặc Phàm đã thỏa mãn.

So với cả nhà Mặc Hi ảm áp, hai chiếc xe bay nhanh trên không trung, mà bé trai đang ở trong một trong số chiếc xe đó. Dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, bé gái đó... không thấy rồi!

Đều là do ông già kia!!! Khuôn mặt khả ái tràn đầy tức giận.

Chiếc xe chạy về phía một thành thị khác...

Chương 17

Giết Người

Trên đường phố phồn hoa, một thân ảnh màu trắng mềm mại nhỏ xinh chạy nhanh trên đường, gương mặt đáng yêu không khỏi khiến mọi người nhìn lại vài giây. Cũng có không ít người nhận ra đứa bé này, liền thấy có người quan tâm nói: “Mặc Mặc chạy nhanh như vậy làm cái gì a! Cần thận một chút, đừng để ngã!”

Đang chạy nhanh trên đường, Mặc Hi quay lại ngọt ngào cười với người nọ: “Không sao ạ! Mặc Mặc sẽ cẩn thận! Cảm ơn dì Lý!”

Người mà Mặc Hi gọi là dì Lý đang nhìn Mặc Hi rồi cảm thán, thật sự là một bé ngoan, lại còn xinh đẹp như thế.

Lúc này Mặc Hi đã chín tuổi, bởi vì ở trên núi tu luyện quá lâu mà quên mất thời gian, nên phải nhanh chóng về nhà để kịp ăn cơm, sợ Chu Tiểu Trúc lo lắng. Kỳ thật nếu cô dùng lực lượng, chỉ một đoạn đường này không đến nửa phút là về đến, nhưng để người khác nhìn thấy thì tuyệt đối không được, đành phải chạy nhanh về nhà, dù gì cũng không mệt mỏi, nhưng lại phải đè nén tốc độ.

Đúng lúc Mặc Hi cảm thấy phía trước có người, liền vội vàng né tránh, thế nhưng người nọ lại đứng lúc cũng hướng bên này, hai người đụng phải nhau. Mặc Hi không sao cả, đứng một bên, nghe được giọng nói hỗn hển của người đàn ông: “Mẹ kiếp, đứa nào không có mắt đụng trúng ông mày!”

Hờ...? Nghe có chút quen thuộc, nhưng mà lại không nhớ đã nghe qua ở đâu. Mặc Hi rất lễ phép nói: “Ngượng ngùng! Mặc Mặc không phải cố ý!” Bây giờ cô đã có thể giả ngây thơ một cách lô hỏa thuần thanh, không có biện pháp, chín năm rồi có thể không quen sao?

Ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, khoảng chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi đang hung hăng nhìn mình, vì sao cảm thấy gương mặt này có chút quen thuộc? Rốt cuộc là đã gặp qua ở đâu? Trong lòng cảm thấy quen thuộc khiến Mặc Hi nhăn nhó đôi mày.

Người đàn ông nhìn thấy Mặc Hi, ánh mắt dữ tợn liền thay đổi, đôi mắt chuyên động, lóa kính diễm, lại hòa ái nói: “Ah... Không nghĩ đến lại là em gái lại đáng yêu như vậy! Không sao, không sao! Làm sao anh có thể trách em đây.”

Nghe thấy tên kia không trách mình, cũng mặc kệ cảm giác quen thuộc kia, chỉ thâm nghĩ nhanh chút trở về, liền nói: “VẬY Mặc Mặc đi trước! Cám ơn anh!”

Nói thật, người cũng sắp ba mươi tuổi còn xưng anh, thật sự là buồn nôn. Mặc Hi cũng không quản, đang muốn đi.

Thế nhưng người đàn ông này lại không đồng ý, một tay ngăn Mặc Hi, cười nói: “Em gái gọi là Mặc Mặc à! Mặc Mặc đừng đi vội như vậy! Vừa rồi có bị thương chỗ nào hay không? Anh cũng không phải cố ý, nếu không anh dẫn Mặc Mặc đi ăn chút gì được không! Mặc Mặc muốn cái gì, anh đều có thể mua cho Mặc Mặc!”

Ghét!

Đây là cảm giác Mặc Hi đối với người đàn ông này. Lúc bắt đầu gặp đã không thích, giờ phút này thấy gã còn muốn lừa gạt chính mình, Mặc Hi càng cảm thấy ghét hơn. Cái miệng xấu xa làm Mặc Hi muốn nôn mửa, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Không cần, cám ơn anh, mẹ còn đang đợi Mặc Mặc trở về ăn cơm.”

“Ah!?” Gã này thấy Mặc Hi không bị lừa, trong lòng phiền não, vốn thấy bộ dạng này của Mặc Hi, thâm nghĩ bộ dạng còn nhỏ mà đã xinh đẹp như vậy, lớn lên chắc còn đẹp hơn, mới muốn lừa đem đi bán, giải quyết sinh hoạt mấy ngày nay. Cũng mặc kệ thế nào, Mặc Hi cũng không chịu đi với gã, trên mặt cũng lộ vẻ hung ác lên: “Cái gì mà trở về nhà ăn cơm, đi cùng tao, tao dẫn mày đi ăn, bằng không đừng trách ông mày không khách khí.”

“...” Đột nhiên, trong đầu linh quang chợt lóe, cuối cùng Mặc Hi cũng nhớ lại người đàn ông này là ai, thảo nào cảm thấy quen thuộc, hóa ra là gã! Cũng thật là có duyên, lại đụng phải trên đường, đôi mắt Mặc Hi thâm thúy, chính là lúc cô mới mấy tháng tuổi, hắn đã đánh Mặc Phạm nằm trên giường suốt mười ngày nửa tháng lại còn để lại di chứng, rất tốt... Không cần mình phải đi tìm!

Mặc Hi ngọt ngào cười, “Được ạ! Mặc Mặc đi cùng anh, nhưng mà Mặc Mặc làm rơi đồ ở khu rừng phía trước, anh có thể cùng Mặc Mặc đến đó tìm trước được không?”

“Ách?”

Người đàn ông sững sờ, đứa bé này như thế nào mà trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, tuy nhiên như vậy rất tốt. Nhìn Mặc Hi chỉ khu rừng phía trước, khuôn mặt liền hiện vẻ tươi cười, vừa vặn là nơi vắng vẻ, vừa đúng ý gã, vội vàng nói: “Được, anh đi tìm cùng với Mặc Mặc, đi thôi.”

Mà bên này, có người chứng kiến Mặc Hi đi theo gã thì sắc mặt biến đổi, muốn nói điều gì, lại bị gã hung ác trừng mắt, chỉ có thể ngậm miệng.

Mặc Hi nhìn thấy trong mắt, cũng giống lúc trước, lực lượng vĩnh viễn là lớn nhất, khi đó cô sở hữu lực lượng không đủ cường đại, không cách nào phát huy, nhưng bây giờ cô đã có lực lượng, lại có năng lực, lý nào lại bỏ qua cơ hội này? Khóe môi nhẹ giương lên.

Không bao lâu sau, hai người đi vào trong rừng, đi thẳng vào chỗ sâu trong rừng, Mặc Hi mới dừng lại bước chân, đây cũng là lần đầu tiên cô quyết định giết người, không thể không cẩn thận.

Người đàn ông thấy Mặc Hi dừng lại, cũng ngừng bước chân, nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc mất cái gì ở đây?”

Mặc Hi xoay lại người, đối với gã dương dương tự đắc cười, nói: “Không có a, Mặc Mặc ở đây muốn chôn một thứ, không phải tìm cái gì cả!”

Người đàn ông kia nhìn Mặc Hi tươi cười, vẫn rất đẹp, nhưng cảm giác lại rất không tốt, tâm rét lạnh, nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc muốn chôn cái gì, chôn nhanh một chút, sau đó đi với anh”.

“Được!” Mặc Hi cười đáp lời, vươn tay đối diện người đàn ông kia, ánh mắt gã khó hiểu, một đạo ánh sáng tím lóe qua, liền thấy thân thể đau đớn kịch liệt, xụi lơ trên mặt đất, không đứng dậy nổi, sợ hãi nhìn Mặc Hi, vừa rồi... vừa rồi là ánh sáng tím a!? Dị thánh!? Không có khả năng!?! Chỉ là chính mình hoa mắt, thế nào gã cũng không nghĩ đến đứa bé này có năng lực như vậy, cho dù là Dị năng giả, nhưng cũng còn quá nhỏ, thế mà có thể tùy tiện khống chế gã. “Mày... mày muốn làm gì?”

“Làm cái gì?” Mặc Hi nhìn gã cười, khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái lộ ra nụ cười ngọt ngào, con ngươi lại lạnh như băng, nói: “Nhìn không thấy sao? Giết mày.”

Trời ạ...

Gã cảm thấy trong lòng đang run rẩy, cảm giác sợ hãi chưa từng có trước nay, trước mặt thật sự chỉ là một đứa bé tám, chín tuổi sao? Làm sao có thể tùy ý nói muốn giết gã, hơn nữa giống như không phải nói đùa, gã nghe thấy giọng nói lấp lập của chính mình, mà sợ hãi: “Vị, vị... Cái gì?”

“Vì cái gì?” Mặc Hi cũng không gấp gáp giết hấn, cười nói: “Mày đã quên sao, trên đường phố chín năm trước, không phải mày đã đánh một người đàn ông chỉ vì đụng vào mày sao?”

“Đụng vào? Trúng ta, người đàn ông?” Gã mê hoặc, đụng người là chuyện tình thường có, chín năm trước? Lâu như vậy hấn làm thế nào nhớ được, hơn nữa nam nhân đó lại có quan hệ gì với đứa bé này?

“Nhớ không được sao? Vậy tao nhắc lại cho mày nhớ vậy!” Mặc Hi nhìn nét mặt gã, cười nói: “Người đàn ông đó còn ôm một đứa bé, nhưng mày lại đánh ông ấy đến nỗi phun ra máu!!” Nói đến phun ra máu, nét mặt vui vẻ của Mặc Hi trở nên lạnh lẽo.

“Trẻ con...?” Gã có chút mê hoặc nói, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt, đôi mắt trừng lớn nhìn Mặc Hi, giọng nói đã run rẩy không ngừng: “Mày, mày, chính là... chính là đứa trẻ khi đó! ?”

Chương 18

Thiếu Tiền

Gã thật sự sợ hãi, chuyện đó chín năm trước khiến hấn đến bây giờ vẫn còn khắc sâu, vì đứa bé đó khiến hấn không thể nào quên. Mặc Hi nhắc tới đứa bé thì hấn đã nhớ lại, sau lần đó, hấn không quên được ánh mắt đứa bé kia, mỗi lần nhớ lại cả người rét lạnh, chẳng lẽ... chẳng lẽ, đứa trẻ trước mắt này chính là đứa bé năm đó!!?

“Đúng vậy!” Mặc Hi nói ra đáp án, nhìn người đàn ông kia mà cười.

Sắc mặt gã càng tái nhợt. “Không thể nào, không có khả năng! Khi đó, khi đó mày còn không đến một tuổi, làm thế nào có thể nhớ rõ...” Nhưng thấy Mặc Hi không giống như nói dối, sợ hãi hét lên: “Quái vật!! Quái vật! Mày là quái vật!!!”

Mặc Hi nhú mày, quả thật bị người khác nói thành quái vật, cô rất không thoải mái, hơn nữa còn bị gã đàn ông này nói như vậy. Sau đó gã từ trên mặt đất đứng lên, chạy vào trong rừng, sợ hãi hô to: “Quái vật! Quái vật a! Cứu mạng, cứu mạng!!”

“Hừ!” Mặc Hi hừ lạnh một tiếng, hi vọng xa vời có người đến cứu mày? Đôi mắt nhìn theo gã đang chạy trốn, chỉ thấy bầu trời trong nháy mắt có một đạo lôi điện trực tiếp bổ về phía gã, động tĩnh không lớn, chỉ lôi điện đánh vào gã thôi tiếng kêu của gã đàn ông kia cũng chấm dứt, tiếp theo hai đạo, ba đạo, bốn đạo đánh xuống thân thể gã, đến khi không còn thấy thân ảnh.

Đi đến phía trước, tro cốt của hấn đều không còn, bị chín đạo thiên lôi đánh tan thành tro bụi cũng là báo ứng của mày, Mặc Hi bĩu môi, đem lá cây bao

trùm lại nơi đó, cho đến khi nhìn không ra dấu vết, mới nhanh chân chạy về nhà. Đều đã lâu như vậy, mẹ nhất định rất lo lắng, dưới chân điện quang chợt lóe, nhanh chóng chạy về phía trước.

Lần đầu tiên giết người Mặc Mặc cũng không có cảm giác gì, thả lỏng tinh thần, cả tro cốt cũng không còn thì có thể có cảm giác gì? Có phải chính mình trở nên lãnh huyết hay không, sau khi giết người còn có thể tỉnh táo xử lý hiện trường. Kể từ khi đến thế giới này, Mặc Mặc cảm giác mình thay đổi, có lẽ từ ngày Mặc Mặc bị đánh đến học máu cô liền thay đổi, biết đạo lý cường giả vi tôn, người không có lực lượng, vĩnh viễn chịu khuất nhục, bị vùi dưới đáy xã hội, càng đừng nói bảo vệ người bản thân muốn bảo vệ.

Trong nháy mắt đến bìa rừng, điện quang dưới chân Mặc Mặc cũng biến mất, chỉ dùng sức của trẻ con mà chạy, đúng lúc nghe thấy tiếng nói của Chu Tiểu Trúc:

“Mặc Mặc!! Mặc Mặc! Con ở đâu!”

“Mặc Mặc...”

“Mặc Mặc...!”

Mặc Mặc nghe thấy, vội vàng đáp lời: “Ba ba, mẹ, Mặc Mặc ở chỗ này, ba ba!” Đồng thời, chạy đến chỗ phát ra âm thanh.

Quả nhiên đã thấy Chu Tiểu Trúc và Mặc Mặc, còn có vài người đang lo lắng tìm kiếm trong rừng hô gọi, khi thấy thân ảnh Mặc Mặc, Chu Tiểu Trúc nhanh chân chạy đến ôm Mặc Mặc vào lòng, sợ hãi nói: “Mặc Mặc, Mặc Mặc không có việc gì chứ!? Mẹ nghe chị Thạch nói con đi theo một người đàn ông. Con có biết mẹ lo lắng không? Sao con lại không nghe lời, tùy tiện đi theo người lạ như vậy, không biết đó là kẻ lừa đảo hay sao!? Hả!? Nếu Mặc Mặc có chuyện gì, mẹ phải làm sao bây giờ?”

Nhìn Chu Tiểu Trúc càng nói càng đau lòng, trong mắt Mặc Mặc toàn âm áp, đối với Chu Tiểu Trúc nhẹ nhàng cười: “Mẹ! Mặc Mặc không có chuyện gì, mẹ đừng lo lắng, sau này Mặc Mặc sẽ không như vậy nữa.”

“Uh! Biết được là được rồi, biết được là tốt rồi, mẹ rất lo lắng, sau này còn như vậy, mẹ sẽ không cho Mặc Mặc ra ngoài nữa.” Chu Tiểu Trúc hung hăng nói với Mặc Mặc, nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Chu Tiểu Trúc, Mặc Mặc biết rõ chỉ vì muốn tốt cho mình, ngọt ngào cười nói: “Mặc Mặc biết rõ, sau này Mặc Mặc sẽ không như vậy nữa, mẹ không thể nhốt Mặc Mặc.”

“Tốt rồi, tốt rồi, tìm được thì tốt rồi, về nhà trước thôi!” Mặc Mặc cũng đi đến, rồi đối với người xung quanh thật lòng nói: “Cám ơn mọi người!”

“Không chuyện gì! Không chuyện gì! Mặc Mặc không có chuyện gì là tốt rồi.”

“Đúng vậy! Mặc Mặc nghe lời như vậy, nếu có chuyện gì thì biết phải làm sao bây giờ.”

“Tốt rồi tốt rồi, Mặc Mặc tìm được rồi, tất cả mọi người trở về đi!”

Mọi người cùng nhau trở về nhà, Mặc Hi được Chu Tiểu Trúc ôm trong lòng.

Về tới nhà, Chu Tiểu Trúc liền lấy cơm nóng cho Mặc Hi, mà Mặc Phàm ngồi đối diện với Mặc Hi hỏi: “Mặc Mặc, ba ba nghe có người nói con bị một chú dẫn đi, làm thế nào con chạy ra được?”

“A? Chú kia nói đột nhiên có việc phải đi!” Mặc Hi tùy tiện tìm một lý do, dù sao người cũng đã biến mất, cô muốn nói thế nào cũng được, cũng không có ai làm chứng.

“Đột nhiên có chuyện?” Mặc dù Mặc Phàm nghi ngờ, nhưng cũng không quá để ý, chỉ cần Mặc Mặc không có chuyện gì thì tốt rồi, liền nói: “Sau này không được tùy tiện đi với người lạ, có biết không?”

“Vâng, Mặc Mặc biết rõ.” Mặc Hi đáp ứng.

Chu Tiểu Trúc cũng đã dọn cơm đến, đưa cho Mặc Hi, Mặc Hi nhận lấy liền từng ngậm ăn, mà Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm ngồi một bên nhìn cô, mặt có chút u buồn. Mặc dù Mặc Hi nhìn ra được nhưng không biết có chuyện gì, chỉ có thể chuyên tâm ăn xong cơm chính mình, ăn xong thì bị Chu Tiểu Trúc bảo đi ngủ.

Nằm ở trên giường, giường Mặc Hi cách giường Chu Tiểu Trúc không xa, chỉ cách một lớp màn che, không có biện pháp, trong nhà chỉ có một căn phòng; Mặc Hi đã chín tuổi, ngủ cùng một chỗ với cha mẹ cũng không tiện.

Lúc này Mặc Hi đang hấp thu năng lượng, đột nhiên phát hiện trên giường Mặc Phàm có động tĩnh, cũng không phải là động tĩnh của chuyện kia, nếu bình thường Mặc Hi sẽ tiến vào trạng thái Không Linh, phong bế thính lực, nhưng bây giờ thì không phải, không khỏi tập trung tinh thần lắng nghe họ đối thoại.

Chu Tiểu Trúc truyền tới âm thanh cố ý đè thấp: “A Phàm, Mặc Mặc đã ngủ rồi sao.”

“Uh, đã ngủ.” Mặc Phàm cũng đè thấp giọng nói.

“Ai, A Phàm anh nói phải làm sao bây giờ? Mặc Mặc từ nhỏ sớm hiểu chuyện hơn những đứa trẻ bình thường khác, cho nên không được để Mặc Mặc biết, nếu không con bé nhất định sẽ tự mình giải quyết.”

“Uh, anh biết rõ, sẽ không để Mặc Mặc biết.”

“A Phàm, công xưởng bây giờ đã đóng cửa rồi, không có việc làm, Mặc Mặc muốn học lên nữa, bây giờ phát sinh chuyện này, học phí phải làm sao bây giờ a.”

Trầm mặc một lát, Mặc Phàm đau khổ nói: “Đều tại anh vô dụng, ngay cả năng lực để con cái đi học đều không có.”

“Không! Đừng nói như vậy, cũng không thể trách anh được, chỉ tại công xưởng đóng cửa, không liên quan đến anh.”

“Còn có thể làm sao bây giờ, nếu không ngày mai anh lại đi tìm việc, tìm xem có nơi nào cần khuân vác hay không.”

“Uh, em cũng đi tìm, mặc kệ thế nào, bán nồi lấy tiền, mượn tiền, cũng phải để Mặc Mặc đi học, không thể để Mặc Mặc thiệt thòi.”

“Uh, yên tâm, bây giờ mau đi ngủ, ngày mai dậy sớm, đi tìm việc làm.”

“Uh, ngủ sớm đi.”

Sau đó truyền tới tiếng động chần mèn, rồi im lặng.

Nhưng trong lòng Mặc Hi không thể nào bình tĩnh, cô đã nói muốn để họ hưởng phúc, nhưng chỉ lo cố gắng tu luyện mà quên mất sự vất vả của họ! Đồng thời trong lòng quyết định, ngày mai cô cũng muốn tìm cách kiếm tiền, chín tuổi cũng đủ lớn rồi, chỉ cần chú ý một chút, không để người khác phát hiện năng lực của mình, cùng lắm được mọi người xem như thần đồng, chỉ cần không trở thành yêu đồng là được.

Chương 19

Phương Pháp Kiếm Tiền

Trời dần sáng lên, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đã rời giường từ sớm. Dựa theo những gì hôm qua bọn họ nói, chắc là đã đi tìm việc. Mà Mặc Hi cũng vừa tu luyện xong liền đến cửa hàng sách, cùng mọi người chào hỏi, ngồi vào chỗ của mình, trong lòng tự hỏi phải dùng phương pháp gì để có thể kiếm tiền đây.

Đột nhiên nhìn tới một bên cạnh bàn đã không còn người chuẩn bị sửa bò cho mình nữa rồi, Phương Nặc Nho đã rời đi một năm trước, không biết vì sao, chỉ biết là đột nhiên biến mất. Mà Mặc Hi cũng rất ít đến tiệm sách, chỉ cố gắng tu luyện nên cũng không nhớ đến anh ấy, bây giờ nhớ lại, cũng có suy nghĩ đến anh, quả thật là một chàng trai xinh đẹp, và dịu dàng.

Thu hồi suy nghĩ, nằm gục trên bàn, rốt cuộc làm thế nào để kiếm tiền đây!?

Trong lòng có chút buồn bực, ở đây trình độ tri thức không giống Địa Cầu, kiến thức cô học lúc trước tại đây không thể dùng được. Nhất thời không nghĩ ra cách nào để kiếm tiền, đột nhiên ngược mắt nhìn lên một bìa báo trên tường, đó là một chàng trai rất đẹp, thậm chí không thể dùng đẹp để hình dung, phải nói là yêu nghiệt. Chàng trai kia khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, đôi mắt tinh tế mà ôn nhu thâm tình nhưng lại chưa một chút tà khí, vóc người thon dài, đang cầm một Micro phone giống như là đang ca hát.

Đây là một bài báo về minh tinh. Mà người trên mặt báo chính là thần tượng được ghênh đón nhất, Thần.

Đúng...!! hai mắt Mặc Hi sáng ngời, ở đây tri thức khác nhau nhưng đồng thời cũng có những điểm giống nhau, tựa như ở đây cũng lưu hành minh tinh, ca sĩ, diễn viên... Mà ca khúc trong đầu Mặc Hi có rất nhiều a! Liếc nhìn tờ báo có ghi chú thích:

Công ty giải trí trực thuộc Tập đoàn An thị - ANSHENG.

Đứng dậy, liền hương ngoài cửa chạy đi, một bên còn nói với Kỳ Phi: “Chú Kỳ! Hẹn gặp lại.”

Kỳ Phi đáp lời: “Mặc Mặc hẹn gặp lại.” Liền không còn thấy thân ảnh Mặc Hi đâu, lắc đầu, chạy trốn cũng thật mau.

Đột nhiên nhớ đến, dường như mấy tháng trước có một cậu bé đến đây muốn tìm Mặc Hi, khi đó Mặc Mặc không có ở đây, hình như còn nói với mình khi nào gặp cô thì đưa một tờ giấy cho cô. Nhưng mà sau đó mấy tháng cũng không thấy Mặc Mặc đến đây, ai, thật là lão hồ đồ rồi, tờ giấy kia bây giờ để ở đâu cũng không nhớ rõ! Kỳ Phi tìm thế nào cũng không thấy, thậm chí, dù sao cũng đã trôi qua mấy tháng, nói không chừng người ta cũng không còn nhớ nữa; dù sao cũng là một đứa bé mười một, mười hai tuổi thì có thể có chuyện gì lớn chứ?

Mà sau đó, Mặc Hi đang nhanh chóng trở về trong nhà, lấy ra giấy bút nhanh chóng viết vài ca khúc, tựa như: ‘Nghĩ quá nhiều’, ‘Kẹo bông’, ‘Thôi miên’, ‘Sai lầm’, ‘Tôi có tội’, ‘Heartbeat’.

Dù sao trong đầu cô vẫn còn nhiều, cũng không sợ viết hết. Mặc Hi viết liền năm ca khúc, nhưng không có tiền gửi đi, đành phải tìm ba mẹ mượn mới được.

Buổi trưa, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm trở về, nhìn sắc mặt hai người không tốt, cũng biết là không tìm được công việc như ý. Mặc Hi biết bây giờ xin tiền họ nhất định không nên, nhưng không mượn không được a. Đợi Chu Tiểu Trúc làm xong cơm, ăn xong bữa trưa, Mặc Hi lên tiếng nói: “Mẹ, có thể cho con mười đồng được không?”

“A!?” Đang thu dọn bát đĩa, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm sững sốt một chút. Tình cảnh bây giờ của bọn họ không phải là mười đồng tiền cũng không có, có thể lấy được; chẳng qua bây giờ dùng một chút tiền liền ít đi một chút, hơn nữa Mặc Hi nhỏ như vậy muốn nhiều tiền vậy để làm gì? Bình tĩnh lại liền hỏi Mặc Hi: “Mặc Mặc muốn nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Dạ.” Mặc Hi trầm ngâm một chút, liền ngẩng đầu lên nói: “Mặc Mặc thật sự có việc cần dùng, mẹ có thể cho Mặc Mặc không?”

Chu Tiểu Trúc trầm mặc, chẳng qua là lần đầu tiên Mặc Hi xin tiền, chín năm nay, chưa từng có việc này, cho nên bà cũng không muốn để Mặc Hi thất vọng. Chẳng qua là, không phải là một vài cọng lông, một vài đồng, mà là mười đồng, hơn nữa bây giờ nhà bọn họ còn đang gặp khó khăn.

Đang lúc Mặc Hi thất vọng, Mặc Phàm lại lên tiếng: “Được, ba ba đồng ý, đây là 10 đồng tiền, Mặc Mặc cất đi.” Vừa nói vừa nhét tiền vào tay Mặc Hi.

Chu Tiểu Trúc nhìn thoáng qua Mặc Phàm, có chút oán trách: “Anh nói cho liền cho, một đứa bé cầm nhiều tiền như vậy để làm gì.”

Mặc Phàm lắc tay, giọng nói có chút thương cảm nhưng kiên trì nói: “Anh tin tưởng Mặc Mặc nhất định là có chuyện quan trọng, bằng không cũng sẽ không xin tiền chúng ta, hơn nữa nhiều năm như vậy, chúng ta cũng chưa từng cho Mặc Mặc tiền tiêu vặt, liền cho một lần đi.”

Nghe Mặc Phàm nói như vậy, Chu Tiểu Trúc cũng cảm thấy có đạo lý, cũng không nói thêm cái gì, liền nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc cũng không được sử dụng lung tung, biết không?” Thấy Mặc Hi gật đầu mới nói với Mặc Phàm: “Tốt lắm, chúng ta ra ngoài tìm việc tiếp thôi.”

“Được.” Mặc Phàm một tiếng đáp ứng, cùng Chu Tiểu Trúc đi ra, vừa lúc nói với Mặc Hi một câu: “Mặc Mặc không được tùy tiện chạy ra bên ngoài, chạng vạng ba mẹ sẽ về.”

Mặc Hi gật đầu, đợi đến khi không nhìn thấy thân ảnh bọn họ, nắm trong tay mười đồng tiền, liền cầm mấy tờ giấy kia liền đi ra bên ngoài. Sau khi điền xong toàn bộ rồi mua tem liền đưa cho nhân viên làm việc, cũng may ANSHENG ở trong thành này, cho nên không quá đắt, nhưng cũng hết tám đồng tiền.

Từ sau hôm đó, Mặc Hi vẫn đứng ở cửa hàng sách. Bởi vì trong thư liên hệ, cô đã ghi địa chỉ là cửa hàng sách kia mà, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đến nay vẫn chưa tìm được việc, càng lúc càng lo lắng.

Mặc Hi lại không vội, bởi vì cô có lòng tin, công ty đó nhất định sẽ tìm cô, nhất định.

Gục ở trên bàn giấy, “Đốc đốc đốc” âm thanh ở quầy thu tiền vang lên, Mặc Hi cũng không có hi vọng, bởi vì điện thoại trong vài ngày nay cũng không ít, chắc là lại muốn đặt sách. Bên tai là tiếng của Kỳ Phi.

“Alô, xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?”

“A? Tìm Mặc Hi a? Mặc Hi? Chỗ này của chúng tôi không có người này, có phải ngài đã nhầm số hay không?” Bên ngoài mọi người đều gọi Mặc Hi là Mặc Mặc, cho nên một số người không biết cái tên Mặc Hi.

Mà Mặc Hi nghe thấy, liền bật dậy, hướng quầy thu tiền chạy tới, kêu lên: “Chú Kỳ, cháu chính là Mặc Hi.”

Kỳ Phi nghe vậy, liền nói vào điện thoại: “A, ngài đợi một chút, ngài tìm Mặc Hi ở đây, tôi sẽ đưa cho cháu nó.” Mặc dù không rõ vì sao Mặc Mặc nói mình là Mặc Hi, nhưng Mặc Mặc sẽ không nói dối, cho nên Kỳ Phi trực tiếp đưa điện thoại cho cô.

Mặc Hi cầm lấy điện thoại liền nói: “Alô, xin chào, cháu là Mặc Hi.”

Bên kia trầm mặc một lát, sau đó truyền tới giọng nói của một người đàn ông: “Cô bạn nhỏ, xin đừng nói đùa nữa? Mời Mặc Hi tiểu thư thật ra nhận điện thoại có được không?”

Chương 20

Gặp Mặt

Mặc Hi buồn bực, cô biết mình là trẻ con, không biết làm cách nào để người khác dễ dàng tin tưởng mình, chỉ có thể trực tiếp vào chủ đề, nói: “Cháu chính là Mặc Hi, cháu biết chú tìm cháu là để bàn chuyện ca khúc, qua đón cháu đi, cháu ở phố Lucy, đường số 12 Bách Thư điểm, cháu chờ chú, nhanh một chút ạ.” Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Dem điện thoại trả về chỗ cũ, Kỳ Phi có chút nghi ngờ hỏi: “Mặc Mặc, rốt cuộc chuyện này là thế nào a? Chuyện ca khúc là chuyện gì?”

Mặc Hi cười ngọt ngào, trả lời: “Không có chuyện gì ạ, chú Kỳ không cần lo lắng, nhưng chú Kỳ phải giữ bí mật với ba ba và mẹ cháu nhé, sau này Mặc Mặc sẽ nói.”

“A, thiệt là, bí mật như thế a! Ha ha! Yên tâm, chú Kỳ nhất định sẽ giữ bí mật cho Mặc Mặc.” Kỳ Phi vỗ lồng ngực bảo đảm nói.

“Cám ơn chú Kỳ ạ.” Mặc Hi ngẩng đầu đối với Kỳ Phi cười nói.

Không đến ba mươi phút sau, một cỗ xe bay từ xa chạy đến, dần dần hạ xuống trước cửa Bách Thư Điểm. Loại xe bay này có hệ thống định vị, chỉ cần miêu tả đại khái địa phương cần đến, xe sẽ tự động hiện lên tuyến đường.

Từ trên xe bước xuống một người đàn ông mặc đồ tây đen, nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng thấy bảng hiệu Bách Thư Điểm ở phía trước, tiến lại gần, đối diện mọi người nói: “Xin hỏi, ở trong này ai là Mặc Hi tiểu thư.”

Mọi người kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, mà Kỳ Phi thì nhìn về phía Mặc Hi, Mặc Hi cười một tiếng, tiến lên, nói với người đàn ông trước mặt: “Chính là cháu.”

Sắc mặt người đàn ông nhất thời biến đổi, có chút buồn bực vừa hoài nghi.

Mặc Hi trực tiếp không đếm xỉa, sau đó nói: “Chú chính là người đại diện của ANSHENG sao, không nên hoài nghi cháu, cháu chính là Mặc Hi, chúng ta đi thôi, cháu không có nhiều thời gian.”

Mặc dù người đàn ông kia hoài nghi, nhưng ở đây chính xác là không còn ai xưng là Mặc Hi nữa, hơn nữa, đứa bé này cũng đã bày tỏ tất cả, chỉ có thể vẫy tay một cái, đối với Mặc Hi nói: “Mặc Hi, ách... Tiểu thư, mời!”

“Được.” Mặc Hi đáp ứng, quay đầu nói với Kỳ Phi lần nữa: “Chú Kỳ, nhớ đã đáp ứng Mặc Hi nga!” Tại lúc Kỳ Phi còn đang kinh ngạc, liền đi đến chiếc xe bay.

Bên trong xe, người đàn ông điều chỉnh xe, trong lòng có chút nghi ngờ, đứa trẻ này thật sự là người ông chủ muốn tìm sao? Nhìn thế nào cũng chỉ là một đứa trẻ tám, chín tuổi mà thôi, nói thật hẳn đúng là có chút không thể tin được, chẳng qua đều đã xảy ra trước mặt, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Mặc Hi ngồi ở phía sau, ngăn cách song cửa nhìn xuống mặt đất, có cảm giác nhìn thấy tất cả ngọn đồi nhỏ, hơn nữa lại rất vững vàng, loại xe bay này rất tốt, quay đầu nhìn về người đàn ông phía trước, gương mặt có chút buồn bực, cười nói: “Kỳ thật chú cũng không cần nghĩ quá nhiều, cháu không có lừa chú, dù thật có lừa gạt, trách nhiệm cũng thuộc về cháu, chú không có sai lầm gì.”

Người đàn ông nghe thấy Mặc Hi nói, cũng không nói chuyện, chẳng qua là trong lòng nghĩ chính xác là như thế, đứa trẻ này có thể nói lên được đạo lý này thật sự không đơn giản a, có khi những ca từ kia cũng có thể là cô bé này viết không biết chừng.

Khoảng chừng 20 phút sau, xe dừng lại, người đàn ông giúp Mặc Hi mở cửa, nói: “Mời Mặc Hi tiểu thư theo ta vào.”

“Được.” Mặc Hi đáp ứng, theo người đàn ông đi vào tòa nhà cao chót vót, bước vào thang máy thấy người đàn ông bấm số tám mươi, chưa đến năm giây liền đình một tiếng, cửa mở ra. Nhìn ra được đây là một cái trụ sở riêng biệt, cũng không phải là nơi nhân viên làm việc, ngồi trước quầy là một phụ nữ xinh đẹp, mặc trang phục công sở, nhìn thấy đám người Mặc Hi, liền đứng dậy, giọng nói nhẹ nhàng mà cung kính: “Xin hỏi có chuyện gì không?”

Người đàn ông đáp: “Người ông chủ muốn tìm, đã tìm được rồi.”

Ánh mắt của người phụ nữ kia có chút giật mình nhìn về hướng Mặc Hi đang đứng bên cạnh, trong miệng nói: “Xin ngài chờ một chút.” Cầm lấy điện thoại, đợi trong chốc lát liền nghe người phụ nữ cung kính nói: “Ông chủ.”

“Người ngài muốn tìm đã đến, có nên để cô ấy vào không ạ?”

“Dạ, ông chủ.”

Đặt điện thoại xuống, liền nói với hai người Mặc Hi: “Ông chủ muốn gặp hai người, xin mời.”

“Được.” Người đàn ông dẫn Mặc Hi đi, tới trước một cửa phòng, gõ cửa, thì nghe thấy bên trong một tiếng nói ôn nhu mà không mất uy nghiêm: “Tiến vào.”

Người đàn ông kia đứng yên, giúp Mặc Hi mở cửa, nói: “Mặc Hi tiểu thư, mời.”

Mặc Hi cũng không khách khí, trực tiếp đi vào, cửa liền đóng lại.

Mặc Hi nhìn người đàn ông ở trước mắt, mặc dù đã nhìn thấy chỉ có hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhưng là lại tuyệt không thấy già, có loại mị lực thành thực, hơn nữa khuôn mặt cũng rất anh tuấn, khuôn mặt lúc này đang ôn

nhu nhìn Mặc Hi. Khi ánh mắt nhìn đến Mặc Hi chợt lóe qua vẻ nhọc nhằn, có một loại cảm giác quen thuộc.

Mặc Hi bình tĩnh đi đến trước mặt người đàn ông, dựa lưng vào ghế sofa, hai chân tùy ý gác lấy nhau, hai tay chạm nhau, nhìn về phía người đàn ông, bình tĩnh nói: “Bây giờ chúng ta sẽ bàn bạc sao.” Kinh nghiệm trước kia nói cho cô biết, lúc đàm phán chỉ có giữ tâm trạng bình tĩnh mới không để mình vấp trong trạng thái bị động.

“Ha ha ha ha!” Mà người đàn ông kia lại không cho cô chút mặt mũi nào mà cười to lên, vẻ mặt nhìn Mặc Hi rất là quái dị, tựa hồ trước mắt chính là một đứa trẻ nháy nhót mà thôi.

Mặc dù trong lòng rất buồn bực, nhưng trên mặt Mặc Hi cũng không có bao nhiêu dao động, vẫn nhìn theo gương mặt của người đàn ông kia, sau một lát tiếng cười dừng lại, Mặc Hi lại mở miệng lần nữa: “Cười đủ rồi chứ? Cười đủ rồi, có thể bàn đến chính sự chưa?”

“Phốc!” Người đàn ông này lại xoẹt nụ cười nhẹ, ánh mắt nhìn Mặc Hi vẫn chưa đựng ý cười trong đó.

Mặc Hi có chút nổi giận, này là cái ý tứ gì? Nếu không phải có chút ấn tượng với hắn ta, cô đã sớm rời đi, giọng nói có chút trầm xuống: “Tiên sinh, cháu nghĩ ngài không có thành ý đàm phán, nếu như vậy cháu nghĩ không phải chỉ có một công ty giải trí, cháu đi trước.” Nói xong muốn đứng dậy.

Cuối cùng người đàn ông cũng nhịn được cười, vội la lên: “Không không không, Mặc Hi, khụ, tiểu thư mời dừng bước, chúng ta có thể từ từ nói chuyện.”

Mặc Hi nhìn người đàn ông kia, cũng không có ý muốn đi nữa, đợi hắn nói tiếp.

Mà lúc này An Dĩ Mẫn nhìn Mặc Hi, nhìn bộ dáng của cô bây giờ có chút không nhịn được cười. Chỉ thấy Mặc Hi mới tám, chín tuổi; hai cái chân nhỏ đung đưa trên ghế sofa, cánh tay mập mập như trẻ sơ sinh chạm vào nhau, gương mặt đáng yêu nhưng nhìn lại rất nghiêm túc.